Ч. 172 Второк 4 (16) серпня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Важні наради в Ішль. — Чутка о скликаню Ради державної. — Pol. Cor. о димісиї ґр. Ґолуховского. — Рішучий конець іспаньско-американьскої війни.)

В Ішль відбувають ся тепер важні наради, по котрих можна буде сподівати ся вже сими днями роз'ясненя ситуациї, але о скілько здає ся, виясниться лиш справа відносин Австриї до Угорщини і угоди з Угорщиною, а внутрішна, чисто австрийска ситуация або, сказавши виразнїйше, справа нїмецко-ческої борби полишить ся на разі такою, якою єсть. Вчера приїхали до Ішль спільні міністри ґр. Ґолуховский і Каляй а відтак австрийскі міністри Кайцль і Бернрайтер. Бар. Банфі зараз по приїздї конферував з Калялем, а по 10 год. Є. Вел. Цїсар принимав Банфіого на авдиєнциї; по Банфім принимав цїсар ґр. Туна. По полудни відбула ся конференция всїх міністрів з Банфім а відтак всї міністри були запрошені на обід до цїсаря. Нинї має ся знов відбути конференция міністрів, по котрій всї міністри будуть у цїсаря і тогди мабуть справа рішить ся.

Справа, як кажуть, стоїть так: Ґр. Тун жадає безусловно провізоричного продовженя угоди, а Банфі заявив, що Угорщина не може на то згодити ся, але не як доси говорено зі взгляду на конституцию в Австриї або на якісь приреченя бар. Банфіого, лиш зі взгляду на сегорічну ухвалу угорского парляменту, котра постановляє, що коли би предложеня угодові не були залагоджені аж до того речинця, коли минає провізория, то Угорщина щодо справ спільних буде мати право уладити ся самостійно. Отже Угорщина не хоче продовжати провізориї, лиш має охоту уладити ся самостійно. Бар. Банфі предложив проєкт, заключеня з Австриєю угоди торговельної аж до 1903 р., по чім Угорщина могла би вернути назад до теперішної спільности з Австриєю. Ґр. Тун знову противить ся рішучо угоді торговельній, бо уважає єї за зірване спільности; по его стороні стоїть і ґр. Ґолуховский, з тою лиш ріжницею, що він — як доносять опозицийні ґазети, хотїв угодою торговельною налякати Нїмцїв і спонукати Австрию до знесеня розпоряджень язикових.

У Відни говорять, що внесеня, які предложив бар. Банфі, стремлять до формального і мериторичного залагодженя теперішної кризи. Під взглядом формальним домагають ся внесеня Банфіого скликаня австрийскої Ради державної для подвійної цїли: 1) щоби сеї сесиї парляментарної внести на ново предложеня угодові, позаяк попередні предложеня з причини закритя Ради державної треба уважати за небувші; — 2) щоби можна приступити до нового вибору комісиї квотової, позаяк наради попередної позістали без успіху. Під взглядом мериторичним внесеня Банфіого стремлять до того, щоби на случай, коли-б не удало ся осягнути порозуміня в дорозї парляментарній, відносини Австриї до Угорщини означено силою договору переведеного в Австриї на основі §. 14 а на Угорщинї в угорскім парляментї.

Дальше доносять, що Рада державна буде на певно скликана на вересень, щоби депутациї квотові або згодили ся на квоти спільних видатків, або рішучо розійшли ся в незгоді, бо так як тепер єсть, корона замість них не має можности означити ті квоти.

Від довшого вже часу ходить чутка о димісиї міністра справ заграничних ґр. Ґолуховского. Зі взгляду на то, що та чутка появила ся і в поважних заграничних ґазетах, Pol. Cor. рішучо єї заперечує і каже: Єсьмо в положеню на основі автентичних інформаций заявити в катеґоричний спосіб, що о уступленю міністра справ заграничних ґр. Ґолуховского нема анї не було нїколи нїякої бесїди. Всї комбінациї в сїй справі як що-до головної річи так і щодо подрібностий належать до пустих видумок.

Війна іспаньско-американьска вже закінчила ся, бо обі воюючі сторони наказали своїм арміям застановити кроки воєнні, а повстанцї на Кубі мабуть також перестануть вести дальше війну. З Вашінґтону бодай доносять, що тамошна кубаньска хунта повідомила американьске правительство, що повстанцї годять ся на услівя мира установлені в протоколі мировім і перестануть вести війну. Не знати ще лиш, що зроблять повстанцї на Филипинах; ходить чутка, що проводир їх, Аґінальдо мав заявити ся (?) за прилученєм сих островів до Іспанії.— З Парижа доносять, що іспаньске правительство і президент Мек Кінлї надіслали до французского правительства подяку за его добрі услуги при навязаню переговорів мирових. З Гонґ-Конґ доносять, що пароход „Австраліян“ відплив ще оногди до Манїлї і повіз туди приказ застановленя кроків воєнних та відданя Манїлї Американцям.

Правительство іспаньске подало вчера ґенерал-ґубернаторам Куби, Порторіка і Филипинів інструкциї, як мають виконати услівя протоколу мира і приготовити евакуацию, а також як поступити собі, наколи би повстанцї хотїли і дальше вести війну.

Кум Пера.

(З сербского — Янка Веселиновича).

(Конець).

Нїздря старця розширили ся, его лице то блїдло, то червонїло. Він підняв ся з крісла і став походжувати по комнатї. Я не промовив нї слова і дав єму трохи успокоїти ся.

Він довго ходив.

— Лїпше би менї було в темнім гробі лежати, як дожити такого встиду: Ну скажи ти сам, не лїпше було би? До чого я дожив? Сили вже утратив, а богато хибує, аби не втратити й розуму?

Він знов провів хустиною по очах.

— А тепер, що менї дїяти, як він мене вигнав з дому?

— Як? Він тебе вигнав?

— Вигнав....

— Не може бути.

— Томуж то я й прийшов до тебе. Ти наш старшина. Ми тебе вибрали.... Як каже закон? Має він право вигнати мене з дому? Бо як так, то я найду ще у власнім лїсї дуба, шнурок на шию і....

— Він не має права вигнати тебе, куме Перо, він не сьміє того.

— Він не сьміє? То чомуж то зробив?

— То він дійстно вигнав тебе?

— Богом кляну ся — вигнав. Я вже дві ночи на соломі спав.... в таку студїнь!

Він протягнув до мене свої руки:

— Диви, як дрожать мої руки від старости і студени — видиш?

І нараз кум Пера схопив себе за голову, став рвати на собі волосє і плювати на них.

— Встидай ся! Встидай ся моє сїде волосє! На голові дурака ти посивіло, дурака, що тепер дрожить від голоду і холоду!

Страшний був вид старця в купкою сивого волося в руках, з широко отвертими мутними очима і піною на устах....

— Куме Перо!

Мовчанє.

— Куме Перо!

— Що?

— Перестань, так не гарно. Успокій ся!

— Не гарно, А то гарно, що я на старість остав без даху і страви?

Вітер глухо завивав.

— Чуєш? Та пісня дві ночи по черзї заєдно роздавалась над моїм ухом, там, на соломі.... Пишиж! Запиши всьо точно: і то, що я плакав, і що я волосє на собі рвав. Коли єсть на то закон, то нехай поступлять після закона. Коли ти менї скажеш: „Куме Перо, після закона ти повинен убити себе“ — то я зараз то зроблю! А скажеш: „ти повинен повісити ся, куме Перо“ — я сейчас повішу ся! Лише щоби всьо було як закон велить. Так.... перший раз в житю переступив я той поріг, дожив сивого волося, а нї з ким не волочив ся по судах. А тепер.... І з ким! З рідним сином.

Він все ще дивив ся на мене своїми старечими, безжизненними очима і нараз знов розплакав ся.

— Я був такий сильний... міг за чотирох робити. А тепер вже нема сил, я цїлком ослаб. Мене всьо болить і руки і ноги, і тут і там... А в грудях коле, як голками... Пропала моя силенька... Не годен я більше робити, лежу на соломі, як гнила колода — бачу: то не в порядку, друге не на своїм місци — гниє, псує ся. Менї би треба підняти, поставити на місце, як водить ся в господарстві — а я не можу, руки мене не слухають. Розумієш, що то значить? Ти пишеш?

— Я вже розпочав.

— Лише запиши всьо! Запиши, як я плакав...

Я писав. Він мовчки приглядав ся.

— Можна тут курити? — спитав згодом.

— Можна.

— Дай менї тютюну і люльку. Я, бачиш, не маю нї одного нї другого.

Я дав єму тютюну. Він наложив люльку і закурив. Відтак мовчки підійшов до стола.

— Куме Перо!

— Чого?

— Слухай, що я написав.

— Читай.

Я перечитав на голос протокол.

— Так ти хотїв?

Новинки.

Львів дня 15-го серпня 1898.

— Армія а ювілей цїсарский. Міністер війни розпорядив, що дня 30 н. ст. падолиста мають прибути до Відня депутациї всїх полків і заведень войскових в цїли зложеня поклону Цїсареви. На се торжество мають прибути всї находячі ся в чинній службі і в станї супочинку ґенерали з цїлої Австро-Угорщини. Для ґенералів буде урядженний бенкет в осібно на се урядженій аренї школи кінної їзди. Крім 400 ґенералів возьме в бенкетї участь цїлий двір з заграничними князями. Другого дня буде відслонений памятник архікн. Альбрехта (дїло проф. Цумбуша), котрий армія присьвячує Цїсареви яко дар ювілейний. На памятнику стане напись: „Від цїлої оружної сили Австро-Угорщини".

— Поминальні богослуженя. В пятницю о 8-ій годині рано відбуло ся в церкви сьв. Юра поминальне богослуженє за упокій бл. п. кардинала Сембратовича заходом митроп. Капітули і при участи всїх присутних у Львові членів капітули і львівского духовеньства. — Рівнож в пятницю відбуло ся таке поминальне богослуженє в парохіяльній церкви в Тернополи. — За упокій бл. п. Йосифа Стефановича, властителя Щирця, відправить ся в суботу 20-го с. м. в Деревачи о годині 9-ій рано поминальне богослуженє, на котре родина запрошує кревних і знакомих.

— Нову стацию жандармериї заведено в Олєві, золочівского повіта та у Вишневі, повіта стрижівского.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних у Львові подає до відомости: „Почавши від 8-ого серпня до 15-ого вересня с. р. включно, переходять вози особові I, II і III кляси також при поспішних поїздах товарових ч. 3163 і 3170 на шляху Ворохта-Кересмезе. Звертає ся увагу П. Т. подорожних, що згадані поїзди лучать ся на стациї Ворохта з поїздами особовими ч. 3115, зглядно 3116 і служать для льокальпого руху в напрямі до Кересмезе. — Подрібний розклад їзди поїздів ч. 3163 і 3170, поданий в дотичних оповіщенях ц. к. Дирекциї зелїзниць державних в Станїславові.

— Зелїзничі катастрофи. На австрийских зелїзницях прийшло знов до подібної катастрофи, як та, що лучила ся перед кількома днями на стациї Ґмунд. Именно вчера рано о годинї 6-ій між стациями Бавмгартен а Гіттельдорф коло Відня наїхали на себе два особові поїзди, в наслїдок чого розбило ся 7 ваґонів, а з людий потерпіло скалїченя десять подорожних і чотирох з зелїзничої служби. Виновником нещастя був машиніст одного з поїздів, що не уважав на даний сиґнал. Того машиніста арештовано. — З Парижа доносять, що коло стациї Бовіллер вискочив з шин особовий поїзд, при чім сїм подорожних погибло на місци, а 41 покалїчило ся.

— Намірений злочин. З Рави рускої доносять: Сими днями відкрив зелїзничий робітник, занятий на стациї в Раві слїди наміреного злочину, котрий міг би був потягнути страшенні наслїдки. Именно побачив робітник, що якась злочинна а незвістна доси рука виймила — імовірно в ночи — одинайцять пар гвоздїв, котрими шини прибиті до дубових порогів насипу. Шини лежали проте цїлком неприкріплені і кождої хвилї міг поїзд вискочити з насипу. Кілько поїздів перейшло через то небезпечне місце, не знати. однако нема сумнїву, що особовий поїзд з Сокаля переїхав тамтуди і лиш чудом уникнув нещастя. О тій справі повідомлено власти, котрі слїдять злочинця, але доси безуспішно.

— Добрий спосіб на спеку. Хоч вже лїто доходить до кінця і спека мабуть вже не довго потягне, а все-таки не вадить пригадати старий а нешкідливий спосіб, яким можна борзо охолодити ся. Треба лиш налити до миски сьвіжої студеної води і вложити в ню руки аж повисше кісток. Кров в бючках (пульсових жилах) незадовго остудить ся і рознесе холод по цїлім тїлї.

— Самоубийство з туги. В Любачеві застрілила ся сими днями капітанова Шварцова — як кажуть — з туги за мужем, що власне перебуває тепер в Ярославі на вправах войскових. Стріляла до себе два рази і аж другий стріл був смертельний. Небіжка мала 30 лїт і лишила дві маленькі донечки.

— В справі вимордованя жидівскої родини під Перемишлянами доносять звідтам, що комендант перемишлянскої жандармериї вже вислїдив і увязнив виновників. Суть то жид і его товариші. Арештованих попередно трех селян з Лагодова випущено на волю.

— Круглї а електрика. Електрика лїзе всюди; вже дібрала ся й до круглїв. Тепер придумали такий спосіб, що електрика дає зараз грачам знати, кілько хто з них „зробив", значить ся, повалив круглїв, і чи они добре знову поставлені. Але тої штуки мабуть вже електрика не втне, щоби сама позбирала круглї, коли куля кинена сильним грачем, порозкидає їх на всї боки, отже хлопцї, що ставляють круглї, можуть ще мати надію, що електрика не відбере їм зарібку.

— Страшне убийство сповнено в Троках під Вільною. На днях спостережено, як на однім з міских стовпів телеґрафічних висїв молодий жид. Небіщик мав руки і ноги гвоздями прибиті до стовпа, уста були заткані шматами, праве око вибите і на цїлім тїлї богато ран, що сьвідчило, що убитий боров ся з своїми убийниками. На карку мав привязану картку, на котрій букви змив дощ, так, що не можна було прочитати. Помершиий був родом з Казани, числив 26 лїт і в Троках занимав ся торговлею збіжа.

— Керницї в деревах. В середній Африцї, в краю Кордофанї, єсть так мало води, що треба би хиба дуже глубоко вертїти землю, щоби добути воду, отже тамошні люди ловлять дощівку, а до того придумали собі не аби які керницї на ту воду. Там росте т. зв. хлїбове дерево, котрого пень єсть величезний, і з него то роблять собі тамошні жителї керницї; лїзуть на дерево і в тім місци, де від пня розходить ся вже галузє, зачинають в нїм довбати дїру. Скоро вже дїра так велика, що в ню може влїзти ся чоловік, видовбують его аж до споду так, що з пня робить ся нїби величезна бочка, котрої стїна єсть на яких 30 центиметрів груба. Хлїбове дерево єсть мягке, отже робота іде скоро і за кілька днів керница вже готова; тогди ще вимазують єї в серединї смолою, а доокола дерева роблять на 3 до 7 метрів широку долївку, котра має спад до пня. Скоро зачне падати дощ, сходить ся зараз цїла родина, до котрої така керниця належить, і зливає в ню дощівку. В однім такім пни може змістити ся 60 до 200 бочок води. Того рода керницї суть власностию родин і переходять в спадщині з батька на сина. Каравани купують звичайно відразу цїле дерево води. Нїмецкий подорожник Нахтіґаль каже, що вода з тих керниць єсть дуже добра до пиття.

— Дивні случаї наглого посивіня. Французкий лїкар, др. Фере, розповідає в однім французкім журналї про дивні случаї наглого посивіня і каже: Одній жінцї в Парижи, коли ще мала 20 лїт, приключила ся нещаслива пригода підчас їзди возом; она страшно розбила собі голову. Рана опісля загоїла ся і на тім місци остала ся лиш велика близна, котра заросла волосем. В дванайцять лїт опісля ішла она улицею і на тім самім місци, де давнїйше лучила ся їй та пригода, побачила, що сполошені конї летять з омнїбусом простїсенько на ню. Конї були ще далеко і она могла безпечно втечи, але она так налякала ся, що з криком забігла до першої лїпшої каменицї, де люди ледви могли єї успокоїти. Коли на другий день чесала ся і глянула до зеркала, побачила, що все волосе на давній близнї стало біле як молоко. Бувають случаї, що волосе посивів в одній хвили, але часом аж за кілька годин або за кілька днів. Один робітник, спадаючи з руштованя, зловив ся за ринву і повис на нїй на хвилку, а коли відтак его товариші зловили его, він вже був зі страху цїлком посивів, хоч перед тим мав зовсїм чорне волосє. Ще цїкавїйший случай розповідає Фере такий: Мати з дитиною їхала на возї, при котрім кінь сполошив ся. Коня задержали і не було нїякого нещастя, але дитина перенудила

— Так. Але ще не всьо сказав.

— А що ще скажеш?

— Я хотів лише додати, що Станя ще сто раз ненавистнїйша для мене як син. Она все ганьбить мене, она доводить его до того, що він мене бє... навіть дїтий і тих она від мене віддалила. Они бувало так мене любили, пестили ся. Треба було менї лиш показати ся, они вже були коло мене: „дїдусю" та „дїдусю". Ох, а тепер вже старший внук на мене кричить: „Иди собі, забирай ся!" Що-ж то дальше буде? Вскорі і дїти почнуть мене бити... І то всьо — всьо єї робота! Она підбурила всїх против мене, о Господи, Господи! Перше она в моїй присутности не сьміла і губи розняти. А тут раз рано я чую, она говорить: „Я твого старого гриба не можу більше стерпіти. Як ти его не наженеш, то я не буду з тобою жити. Покину дїтий, господарство і піду".

Я задзвонив і велїв подати пісочницю.

— Яка метїль — замітив слуга.

— Страшна — потвердив Пера.

— Всї дороги замело.

Пера опустив голову.

— Зьвір в лїсї і той має свій кутик — я один без хали.

І він знов залив ся сльозами.

— Куме Перо?

— Що?

— Маєш сьвідків, як він тебе виганяв з дому?

— А чомуж би нї, маю! Джур, Іван, Радован...

— Добре.

— Хочеш ще більше?

— Нї, досить.

Я закінчив протокол і перечитав его другий раз.

— Маєш ще що додати?

— Нї, нїчого.

— Ну, добре. Отже ми завізвемо его перед суд і поступимо з ним після всїх правил закона.

— Так. Тепер прощай!...

Він поступив до дверий і став обвязувати хустиною шапку. Але ледве отворив двері вітер і снїг вірвали ся в комнату. Кум Пера цїлий зїжив ся.

— О Господи, яка студїнь! І менї знов прийде ся спати на соломі... Він задержав ся і піднявши очи до неба, закликав:

— Ну, Спасою, синку мій! Щоби ти нїколи не зазнав щастя! Дай Боже тобі на старість терпіти голод і холод: у чужих людий шукати кута і страви... Дай тобі Боже дожити до такого самого нещастя як і менї, твому вітцю! Дай Господи, щоби...

При послїдних словах Пера нараз урвав, немов би чого напудив ся.

— Ах! — скрикнув — Господи Боже, не слухай мене! Нехай відсохне мій язик на такі слова! Боже, не карай мене старого дурака! Як? І земля не розступила ся, аби пожерти мене?

І обернувшись до мене він скоро промовив:

— Старшино, слухай! Віддай менї то письмо. Кілько треба заплатити за него? Бери! Ось двайцятак. Він поспішно став шукати у себе в кишени.

— Помутило ся видко у мене в голові, я сам не знаю що говорю. Що я властиво сказав? Ах, чекай, чекай? Він правду каже, що я зійшов з розуму. Який я отець? Отець, що проклинає свої дїти!...

Він перехрестив ся.

— Господи, хорони мене перед грішними гадками. Зле серце має чоловік і злий язик!

Він знов обернув ся до мене; дрожав цїлий як в пропасници.

— Слухай, ось тобі двайцятак! Дай менї то письмо. Віддай менї. На що оно тобі? А я не хочу обжаловувати его. Лїпше стерплю. Вже то якось зробить ся. Він буде лїпший, я знаю. Не дасть же він рідному вітцю умерти з голоду і холоду....

Бідний старець, здавалось, одурів. Він неспокійно обзирав ся, его лице скривило ся судорожно. Кинув два срібняки на стіл і вхопив письмо. Его руки дрожали.

— Позваляєш? — спитав.

— Бери! — сказав я.

— Спасибі! О одно лише прошу тебе, не говори ему о тім — щоби навіть не догадував ся.... так як би я у тебе й не був.

— Добре.

— Спасибі тобі!

ся в тій хвили, коли мати словила її за головку; в пятох місцях, як-раз там, де мати притиснула головку пальцями, волосе посивіло. Коли спитаємо, що може бути причиною наглого сивіня волоса, то можна не инакше на то відповісти, як лиш, що то діє ся під виливом нервів, подразнених сильно в наслідок якогось сильного зворушеня. Був н. пр. такий случай, що чоловік дістав параліжу через цілу половину тіла; волосе на голові у него побіліло від разу через половину, так, як би его розділив на двоє і одну половину закрасив на біло. Та не лиш у людий, але й зьвірят бувають подібні случаї. Якийсь піяк вихопив з клітки птичку і став ві живцем скубати. Птичку відобрали від него і она жила, але нове пірє, що на ній виросло, було зовсім біле.

— **Оттак нам дайте!** В цілім Льондоні тепер тілько й бесіди, що о славнім короли торговельників чаю, Томі Ліптоні. Торік дарував він з нагоди ювилею королевої Вікториї 25.000 фунтів штерлінґів (звиш 250.000 зр.) на живлене бідних дітий, а тепер показав ся ще щедрійшим, бо дарував аж 100.000 фунтів (1,200.000 зр.) на основане публичних харчовень та обіцяв ся дати ще раз тілько, скоро того буде потреба. В Льондоні бачите нема добрих реставраций, в котрих могли би добре а дешево харчувати ся робітники і бідні люди, отже тому хоче Ліптон зарадити та завести в ріжних частях міста такі харчівні, де би бідні люди і робітники діставали хліб і мясо за 2 пенси (10 кр.) а зупу, мясо, хліб і двояку ярину за 4 пенси.

— **Урядовий стиль.** Показує ся, що не лиш у нас але й деинде уміють деякі уряди громадскі писати таким урядовим стилем, що читаючого аж сьміх бере. В Готтельштедт коло Ваймару в Німеччині видав уряд громадский таке остережене: „Курем і гусем заказує ся заходити на нашу толоку поза церквою під загрозою, що на кожду штуку, котру там придибле ся, буде наложена грошева кара до висоти одної марки, а хто о тім дасть знати, дістане половину. Коли же би й дальше заходили, то буде зроблене доносене до прокураториї державної з причини злобного гоненя худоби і ушкоджуваня річий“. Підписано: Е. Ляндман.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Ішль 15 серпня. Вчера прибули тут міністри ґр. Ґолуховский і Каляй. Є. Вел. Цісар принимав Банфія о 11 год. а ґр. Ґолуховского в полудне на авдиенциї. Банфі конферував в полудне з Каляєм а відтак з ґр. Ґолуховским. Пізнійше конферували оба президенти міністрів.

Лізіє 15 серпня. Вийшовший з Парижа поїзд викотив ся коло Бовілер з шин, при чім погибло 7 людий а 41 єсть більше або менше тяжко покалічених.

Вашінґтон 15 серпня. Американьскі команданти кораблів одержали вчера приказ, щоби застановили кроки воєнні. Підписане протоколу мирового буде подане до відомости всїх проводирів повстанців на Кубі. Ґомез має бути признаний головним командантом всїх повстанців.

Він зімняв папір в руках і подер єго на дрібні кусники.

— Видиш, ось! Нехай ніхто не довідає ся, що я приходив жалувати ся. Ти-ж нікому не скажеш, правда?

— Ні, нї, куме Перо.

— Ну добре, тепер піду! Піду просто до дому. Поможи єму Боже в продажи. Слава Богу, що має що продавати — єму ще й так досить лишить ся. Коби лиш Господь Бог здоровля дав. Не так?

І не дождидаючи моеї відповіди, старець говорив дальше:

— Я лиш одного бою ся, що Господь, може бути, почув мої слова.... Чиж то далеко до гріха? Я дуже горячий і в горячці можу, Бог знає що нагонорити. Як легко тоді свою душу погубити. А де моя палиця? Ага, ось она. Тепер просто до дому. Ще раз прошу тебе, будь ласкав, не згадуй нікому о тім, а особливо єму! Дякую за труд і прости мені, що непокоїв тебе.

— Прощай, куме Перо!

Він отворив двері і вийшов.

Зворушений такою глубокою все прощаючою любовію нещасливого вітця вийшов я зараз за старцем і довго проводив єго очами. Він ішов, цілий згорбившись, обтулюючись своїми лахами і твердо опираючи ся на палицю....

Метіль не переставала і вітер все так само люто завивав.

— **В канцеляриї руского товариства педаґоґічного**, при улици Академічній, ч. 8, можна купити слідуючі видання: 1) Образкові видання: Зьвіринець 10 кр. — Гостинець 10 кр. — Забавки 10 кр. — Менажерия 10 кр. — Робінзон 40 кр. — Квіточка 20 кр. — Віночок 20 кр. — Кобзар Тараса Шевченка 20 кр. — Франко: Лис Микита, 2-ге цілком перероблене видане 50 кр. — Мірон: Пригоди Дон Кікота 40 кр. — Наші зьвірята 40 кр. — Діточі вигадки ч. 1. 30 кр. — Діточі вигадки ч. 2. 30 кр. — Забавки для дітий 40 кр. — Мала менажерия 35 кр. — Велика менажерия 40 кр. — Нашим дітям ч. І. 40 кр. — Нашим дітям ч. II. 40 кр. — 2) Видання без образків: Читанка ч. І, II, III, IV. оправні 20 кр., без оправи 10 кр. — Китиця желань, 2 розширене видане 20 кр. — Ів. Франко: Абу каземові Капці 20 кр. — Учитель на р. 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896. 2 зр. — Дзвінок на р. 1892, 1993, 1894, 1895, 1896, 1897, 3 зр. — Ів. Левицкий: Попались, Різдвяні сценки 10 кр. — Вол. Шухевич: Записки школяря 20 кр. — Від Бескида до Андів 10 кр. — В. Чайченка: Олеся; Байки; Комар; два оповіданя по 5 кр. — Дума про княгиню Кобзаря 5 кр. — О. Нижанковский: Батько і мати, двосьпів для дітий з фортеп. 10 кр. — Леоніда Глібова: Байки 5 кр. — Дніпрової Чайки: Казка про сонце та его сина; Писанка по 5 кр. — М. Лисенко: Тече вода з під явора. Двосьпів з фортеп. 10 кр. — Мапа етноґрафічна України-Руси 20 кр. — Гордієнко: Картагенці і Римляни 20 кр. — Юлій Верне. Подорож довкола землі 60 кр. — Барановский. Приписи до іспитів 20 кр. — Молитвенник народний, в полотно оправлений 20 кр. — Др. Л. Кельнер. Коротка істория педаґоґії 60 кр. — Василь В-р. Джонатан Свіфт. Подорож Ґулівера до краю великанів 25 кр. — Остап Макарушка. Короткий огляд руско-українського письменства 15 кр. — Мальота. Без родини 40 кр. — Віра Лебедева. Прогулька 5 кр. — Др. Мандибур. Олімпія 35 кр. — Сальо. Непос для III. кл. ґімн. 65 кр. — А. К. Робінзон неілюстрований 10 кр. — Kokurewicz Józef. Podręcznik dla kancelaryi szkolnej. 50 кр. — Тарас Шевченко. Кобзар для молодіжи. 1.20 зр. — Всякі замовлення висилають ся скоро і точно.

— Заряд краєвого варстату для виробу забавок в Яворові посїдає значну скількість на складі виробів для селян як: ложки, веретена, валки до тїста, цїви для ткачів, решета, роґіжки, маґільниці, опалки, кобелї, кошики, соломянки, забавки для дітий і т. п. по дуже низьких цїнах. При більшім замовленю опускає ся рабат.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·50	11·27	—
Іцкан	6·15	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Сколього [2])	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·16	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·15	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·26	—	—
Янова	—	—	—	9·25	12·50[6]	8·40[7]	—
Янова	—	—	—	—	—	3·11	6·20[8]

[1]) Від 10 липня дв 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 8 мая до 11 вересня. [4]) Від 8 мая до 11 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 8 мая до 11 вересня в будні дни. [6]) Від 1 липня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. [7]) Від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в будні дни. [8]) Від 1 до 31 мая вкл. що день, від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в неділї і сьвята.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·15	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·15	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Скольогоі Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Сколього	—	—	—	12·10	—	—	—
Брухович	—	—	—	—	—	8.12[2]	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·31[3]	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—
Янова	—	—	—	7.57[4]	8·53[5]	—	—

[1]) З Гребенова від 10 липня до 31 серпня. [2]) Від 8 мая до 30 червня вкл. і від 16 серпня до 11 вересня вкл. [3]) Від 1 липня до 15 серпня вкл. [4]) Від 1 до 31 мая і від 16 до 30 вересня що день, а від 1 червня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. [5]) Від 1 червня до 15 вересня лише в будні дни.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він ріжнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Краховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского пiд зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).